

CULTURA POPORULUI

PREȚUL ABONAMENTELOR PE AN:
Pentru învățători, profeți, studenți și săteni 200 Lei
autoritățile sătești 300 „
instituții particulare și de stat 400 „
tar dela 500 de lei în sus, pentru sprijinitorii acestei foi.

„LUMINEAZA-TE ȘI VEI FI: VOIEȘTE ȘI VEI PUTEA.”

C. A. ROSETTI.

Director:
Generalul NICOLAE PETALA

REDACȚIA, STR. REGALA No. 16.

BUGUREȘTI 10 FEBRUARIE 1929

ADMINISTRAȚIA STR. REGALA No. 16

ANUL IX, Nr. 265.
Apare în fiecare Duminică

Da bine că a îndrăznit unul!

I. Isprava dela Teatrul Național.

În viața obștească, domnesc gânduri și apucături în fața cărora oamenii se închină ca în fața unor idoli. Chiar de ar fi cit de rele, parca ar fi o învoială a tuturor să tacă cu toții ca mușii și să se închine în fața lor, ca niște superstițioși. Oh! dacă e vorba pe superstiții, ce? parcă ele sunt numai în religie și parcă trebuie să ocărim numai pe țărani că țin sărbători greșite! Au și orășanii superstițiile lor și n'o urnesc din loc împotriva superstițiilor, ferit-a Sfântului!

Așa e cu teatrul. Se închină oamenii în fața lui, chiar de ar fi în el cele mai mari răutăți. Și de gândește unul altfel, se teme să spuie cuvânt împotriva, că îndată sar o seamă de clori asupra ta, care te acopăr de ocări, că ești un înapoiat, că nu înțelegi, că nu ești om de cultură, că nu ai simțul artei și multe de acestea. De acela și cel care simte sau vede altfel, se supune îngrozirii care se răspîndește asupra tuturor, încât azi avem a face cu un fel de terorism al dezmațăților dela teatru, ca nu cumva să zici ceva împotriva, că e foc și pîrjol.

În această tiranie am trăit cu toții și oamenii au răbdat ca în teatru să se înfățișeze orice și au înghițit. Nu mai este acum vremea de a spune «Bea, Grigore, aghiazmă!» «Inghite, bălețe, porcării de teatru!» că de nu, nu ești om civilizată.

Doar în patru ochi de auzul pe cineva spunînd că nu se face bine ce se face la multe teatre, că strică purtările oamenilor. Dar să strige cineva în fața obștei, Doamne ferește! era primejdie. Și atunci, jucășii dela teatru, puși la adăpost de socoteala pe care ar putea o cere obștea, au început și ei să dea toate lucrurile deochiate, fiindcă de! acestea aduc mai multe parale. Deci a ajuns teatrul un soi de negustorie. E vorba să goleşti mai ușor buzunarele oamenilor, chiar dacă prin asemenea mijloace vor ajunge cu toții niște destrăbălați.

Te jăfuieste fiecare cum poate: unul cu rachiul care te omoară; altul cu strîmbăturile care teucid cu sufletul.

Iată însă că, în mijlocul acestei tăceri a tuturor, se ridică unul care are îndrăzneală. E d. C. CHIRIȚESCU, directorul general al învățămîntului secundar din Ministerul Școalelor, care arată în scris ministrului său, d. COSTĂCHESCU, că, pe scena Teatrului Național din București, se înfățișează lucruri nerușinate, că aceasta e o primejdie pentru buna creștere a școlarilor și că trebuie luate măsuri pentru ca școlarii să nu se mai poată duce la asemenea nevrednicii.

Mare minune că s'a găsit unul care să strige! Vraja îngrozirii s'a rupt. Strigătul s'a auzit. Pentru aceasta d. Chirițescu, care și pînă acum era un bărbat de prețuit și prin alte laturi ale lucrului său, este cu atît mai mult de

prețuit, fiindcă a eșit la iveală cu această îndrăzneală pe care nimenea n'o avea. Bine. În sfîrșit, că se găsește unul care își simte mai viu datoria în vine și dă strigătul de deșteptare!

II.

Terorismul nu doarme.

Dar întreaga întocmire pentru a dezmața sufletele drepte ale oamenilor nu era să se sperie de strigătul unuia. Ea își are paznicii și jandarmii ei. Îndată a pus în lucru tunurile ei dela felurile ziare și a acoperit de ocări pe d. Chirițescu. Așa e rînduia a totdeauna. De îndată ce spui un cuvînt de curățire pentru viața noastră românească, încep o mulțime de slugoi ai stricăciunii, care își fac treburile din aceasta, toată liota care mișună cu fel de spurcăciuni ale scrișului lor în jurul teatrelor, ca să te amutească și de foarte multe ori izbîndesc. Căci ei sar cu toții, ca fiarele, iar tu rămîi singur.

Deci teamă mi era că d. Chirițescu să nu rămîie singur și să fie înăbușit. Căci cum este obiceiul, cînd privitorii văd ce a pățit unul, se înfricoșează și nu îndrăznesc să sară și ei în ajutor. E drept că d. Chirițescu e zdravăniș luptător și nu era de așteptat ca să dea îndărăt. Dar biruința nu se putea cîștiga numai prin acea că unul a spus vorba cea bună, ci ea să prîndă, să intre în capul și în inima multora, să se facă dîră și îndrăzneala să crească.

O mare bucurie a fost că ziarul *Universul* nu s'a dat de partea celor cu dezmațarea, ci a ținut îndată partea cîviinței la teatru. Acest ziar a luat apărarea d. lui Chirițescu și, în mai multe articole, a lămurit lumea că teatrul este pe ntru înălțarea sufletului neamului, prin ce ne înfățișează el, iar nu pentru a spurca aceste suflete prin mijloace care pot aduna bani, dar terfelesc cuviința.

Deci d. Chirițescu n'a rămas singur.

III.

Dar noi ce facem?

Aceasta în s'ă nu ajunge. Biruințele în siml obștei nu se cîștigă decit atunci cînd însăși obștea primește bunele îndemnuri și se mărturisește veselă cu ele.

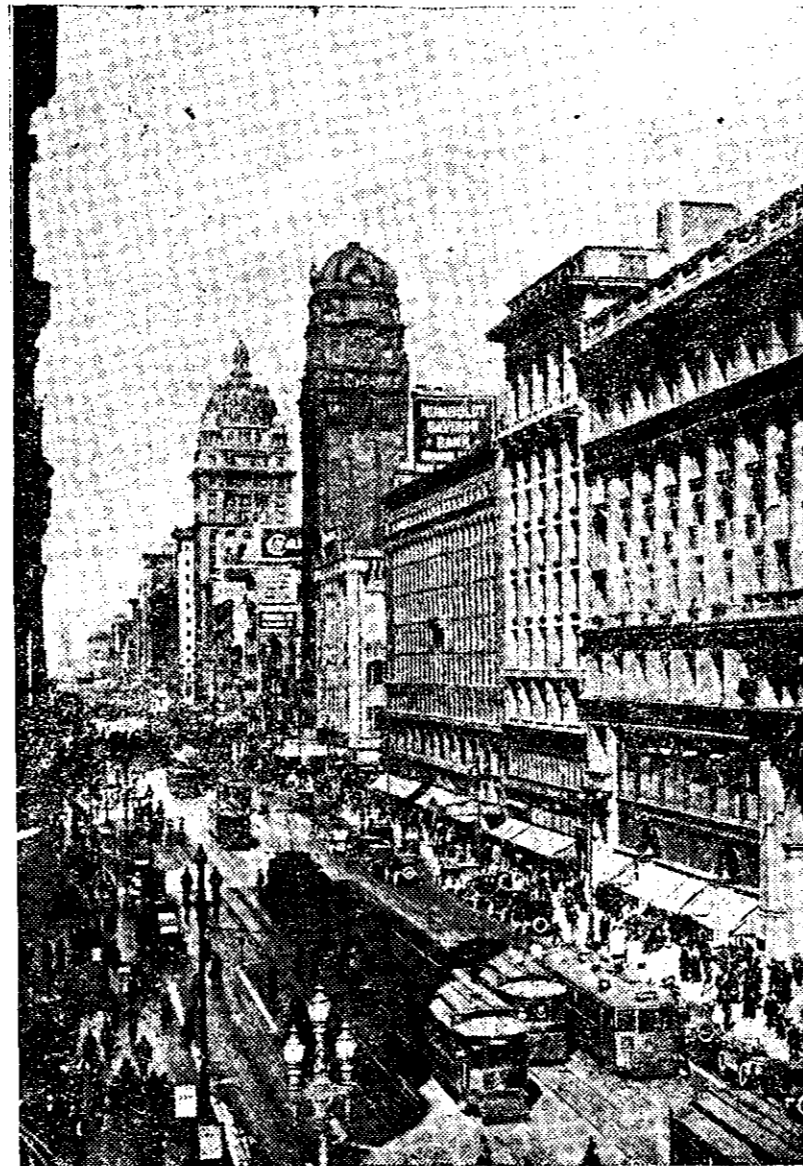
Alătura de d. Chirițescu, trebuie să stea acum toți părinții de familie care au la inimă buna creștere a copiilor lor. Ce se face cu multe lucrări de teatru este o încercare de a ticlăosi sufletele. Dacă acum un om al școalei a strigat, toate societățile de oameni cum se cade, de preoți, Societatea Ortodoxă, părinții toți trebuie să se scoale, să strige, să ceară curățirea teatrelor, să sprijine pe d. Chirițescu, să i se trimeată telegrame de aprobare și așa să rupem vraja și să frîngem terorismul prin care teatrele îndrăznesc prea mult împotriva cuviinței.

Să ne slăbească cu cultura lor, că mai au și alții cultură, iar a lor e departe de a se dovedi prin astfel de nemeritici.

Chestiunea de abia s'a ridicat și noi mai avem a scrie.

Arhim. SCRIBAN

ORAȘE DIN AMERICA

O stradă din Orașul Sfântul Francisc

ALCOOLUL METILIC

Zilnic cetim prin gazete, cazuri nouă de otrăviri cu băuturi alcoolice. Pînă acum după informațiile pe care le dau aceste gazete, peste vre-o 30 de persoane și-au pierdut viața din cauza acestor otrăviri și care persoane au fost dovedite. Dar, cite soane alară din acestea vor fi murit, cari însă nu s'a știut cauza?

Așa stînd însă lucrurile, nu ne rămîie decit să fim cu foarte multă băgare de seamă. Primul pas al nostru, pe care îl vom face spre oricare alcool, mîntea să ne fie acolo, că vom putea și noi să ne pierdem viața, dacă nu vom ști să fim oameni întregi și să ne ferim chiar de a-l întrebuința.

Pînă acum nu s'a găsit nici un mijloc, prin care cel otrăvit să fie vindecat, să fie readus la starea lui de mai înainte. Toate încercările au rămas zadarnice. Electul otrăvii merge așa de sigur, încît pînă să mergi la medic, bolnavul se vaetă de arsuri pe piept, apoi orbește și cînd a intrat medicul pe ușa, bolnavul a murit.

După toate constatările ce s'au făcut pînă acum băuturilor falsificate s'a văzut că otrava întrebuințată este: «Acidul metilic», care în compoziția sa are acid sulfuric sau vitriol.

D. n. Profesor Doctor Severin dela școala politehnică din București după cum vedem în ziarul *Universul* din 2 Februarie a. c., ne spune că băutura înșiși lără a fi falsificată conțîn alcool metilic. Așa spre exemplu juica naturală conțîne 0,9 pînă la 1,4 la sută alcool metilic. Fiindcă această juică este consumată în cantități mici ea nu este vătămătoare. În multe din băuturile alcoolice dela noi, lichioruri și romuri s'a găsit la analiză alcool metilic pînă la 40 la sută, adică aproape numai alcool metilic. Dar care este gradul de otrăvire al acestui alcool?

Alcoolul metilic este o otrăvă violentă, cu atît mai violentă cît nu are antidot (medicament căruia i se atribuie proprietatea de a combate otrava sau venitul otrăvitor. Expl. D. F.) Acest alcool

este absorbit în special de către elementele nervoase din organism și cauzează, atunci cînd este în cantitate mică turburări; iar cînd este întrebuințat în cantitate mai mare, produce dureri grozave, orbire și moarte.

În Germania în anul 1911, la Berlin au murit deasemenea 30 de persoane, iar altele în număr de citeva sute, s'au îmbolnăvit rău, fiindcă au băut cu toții un rachi, care conținea 25 la sută alcool metilic.

Cercetările care au urmat după această nenorocire au fost că: S'a constatat că 8 grame de alcool metilic provoacă orbirea; iar cantitatea de 20—30 grame provoacă moartea.

După părerea Domnului Doctor Severin vina cea mai mare o are distileria dela Reșița și anume: pînă acum acidul metilic era gauben, cu un miros respingător, eși că nu putea în nici un caz să fie întrebuințat în lichioruri de rom; dar, fabrica aceasta mai sus numită, a schimbat alcoolul metilic dându-i culoarea și mirosul asemănător alcoolului etilic sau spirțului de vin.

A doua vină și mai mare o au fabricanții de lichioruri de rom și anume: pentru că cumpărilor acest alcool, au știut că este o otrăvă pentru că este indicat acidului metilic ca otrăvă o etichetă pe sticla sau pe vasul în care este, cu un cap de mort și scris otrăvă. Deci cumpărătorii de alcool metilic sau mai bine zis falsificatorii știu că au de-aface cu otrăvă și prin urmare trebuiesc a fi răspunzători.

S'au prins și din acești amestecători de otrăvuri în via mulți, s'au dat chiar și pedepse, i s'a din cauza că pentru lucruri de felul acesta noi nu avem legi aspre, potrivit cu fapta, deaceia nu ne rămîie decit să ne lăsăm de băutură; căci pe lîngă că nu ne folosesc la nimic dacă e în cantitate mai mare, apoi ne ruinează și punge și ne ia și viața. Deci stăm la o răspîntie a două drumuri. Ori băutura cu pierderea vieții, ori sănătatea și fericea-

Prieteni României:

Profesorul L. J. Courtois

Acum opt ani și mai bine, în cele mai însemnate capitale europene, se susținea o neostenită propagandă contra țării noastre. Și drept răspuns,—unul din cele mai bune în asemenea împrejurări datorită inimosului scriitor, profesorul consul M. Reza,—s'au organizat la universitatea Londrei, conferințe în jurul României. Și atunci am văzut câteva figuri de învățați străini, buni prieteni ai noștri, consuli culturali ai României. Și nu voi uita nici cînd pe marele arheolog A. J. C. Wace, cunoscutul istoric Seton Watson, folkionistul Gaster. Toți trei s'au întrecut să lumineze în-sușirile unui neam pe cît de necunoscut, pe atîta de huliți.

Silentele acestea au fost întregite de o carte în jurul României: traduceri din scrierile noastre cu două lămuriri datorită: M. S. Reginei Maria și domnului profesor Simion Mehedinți și firește că: «lără sprijinul consulului M. Reza aceste traduceri n'ar fi văzut lumina». Și atunci, presa mondială s'a întrecut în a constata că: «scriitorii români mînuiesc cu uimitoare dexteritate n uvela: forma cea mai dificilă din literatură». Alți: «în poezie, literatura română a atins culmile perfecțiunii», etc. etc. Traducerile, se datorau doamnei L. Bing.

În cadrul acestor probleme, trebuie să înțelegem importanța ciclului de conferințe inaugurate la Geneva în jurul României. În preajma zilei de 24 Ianuarie, entuziasmul societății studențești: «La Romania», entuziasmul susținut de Domnul Antoniadă, ministrul nostru pe lîngă: Societatea Nașunilor. Sub titlul: «La Roumanie Pittoresque» profesorul Courtois înrie trecutul apropiat al neamului nostru înfățișînd pe citorii unirii, treimea eroică:

Cuza, Carol I și Ferdinand I, o treime regală, nimbați de o înțreită regalitate: națională, socială și morală, o treime care rezumă minunatele însușiri românești în aceste direcțiuni. Și după a doua treime: Doamna Elena Cuza, și reginele Elisabeta și M. S. Regina Maria, se încheie capitolul regal, cu drăgălașa figură a: M. S. Regelui Mihai. Oratorul insistă asupra legăturilor sincere între o dinastie cu totul democratică și o nație profund dinastică. Vin apoi aspecte din viața artistică și economică a României. Aci, domnul Courtois analizează sultul românesc, care deși cu egale aptitudini în lumea frumoșului și utilului, și cu aceleași biruinți pe teren economic și estetic. O deosebită impresie fac peisajele țării, vechile mînăstiri, motivele de artă națională prezentată în proiecții luminoase, tălculite de un conferențiar continuu înspirat, care descopere la fiecare pas noi frumoșii în țara tuturor frumoșilor: România. Publicul, alcătuit din elita sulfetească a Genevei în frunte cu decanul facultății de științe, profesorul Eugène Pittard, încadrat de tineret universitar internațional, a arătat toată simpatia conferențiarului și subiecțului: România pitorească. Încă o dată amintim de sprijinul dat acestei serbări de către d. l. ministru C. Antoniadă. Prin activitatea domniei sale înțelege să puie în folosul Patriei, entuziasmul generos al studenținii noastre din capitala etică a tuturor nașunilor, unde tineretul dela Dunăre, caută să-și înțeleagă rostul.

C. Mureșanu—Profesor
Președintele societății studențești:
«La Romania»
Universitatea-Genevei

Toți pentru unul și unul pentru toți

— FABULĂ —

de Vasile Militaru

|||

Într-o vreme, elefantul fiind mare moșier,

Cic' avea pe a lui moșie, nu știu cite zeci de slugi, —

Patrupede, se nfelege, — care pururea, sub cer,

Stau plecate, zi și noapte, pe ogoru-i plin de rugi: —

Ba la sapă, ba la grapă, ba trăgînd întins la plug, —

De pe urma căror, zilnic, elefantu-avea belșug,

Pe cînd slugilor făimînde, jîndînd o hrană proastă,

Le trecea falcă prin falcă, le intra coastă prin coastă,

Căci sărmanele njugate, istovite și umile,

Căpătau un braț de pae doar la trei și patru zile. . .

Însă la o masă mare, cu picioarele pe roate,

Încercată cu, pe lume cite bunătași sint, toate, —

Elefantul, zi și noapte. — uriaș la trup și pîntec, —

O ținea 'ntr-o ghiftuire, numa'n chef și numa'n cîntec:

Niște zeltăți, cu pîrul despletit, în chip de fete,

Dânțuiau, cîntînd cu ochii și cu gura să-l îmbețe,

Iar vre-o patru sclavi asemeni,—cînd era zădăf sub cer, —

În grădina pe terasă,

Răcoreau făptura-i grasă,

Clătînd, fără 'nsetare, patru crângi de palmier. . .

Astfel, cînd vedeai stăpînul și norodul de iloți, —

Un oftat, n'aveai țaria, de îndată să nu scoți,

Căci la masa cu pricina,

Unde nu mai sfîrșia cîna, —

Cînd nunciau toți pentru unul, — mîncă unul pentru toți!

PASCAL (1623—1662)

Diac. V. Fussu

DUMINICA 10 FEBRUARIE

POSTUL ȘI MILOSTENIA

Suntem la începutul marelui post al sf. Paști. Deacum ni se deschide un timp prielnic pentru întărirea noastră sufletească și trupească. În acest timp noi ne putem pregăti pentru sărbătorirea Învierii.

Despre felul cum trebuie să ne pregătim pentru sfânta și marea zi a Învierii ne vorbește sf. evanghelia de azi.

Trei lucruri ne spune sf. evanghelia să avem în vedere: rugăciunea, postul și milostenia. Acestea trei trebuie să ne lumineze calea sufletului și a trupului care duce la învierea lor odată cu învierea Mântuitorului.

Ce minunată întocmire a sf. noastre Biserici, de a fi așezat evanghelia aceasta la începutul postului cel mare.

Postul, rugăciunea și milostenia sunt strâns legate una de alta. Nu se poate practica una fără cealaltă. Toate trei desăvârșesc sufletul și trupul, ducându-le la mântuire.

Sunt trei sacrificii pe cari omul trebuie să le imbine neîncetat, căci, după cuvântul Scripturii, rugăciunea nu este bună decât cu post și milostenie. Prin milostenie omul își jertfește o parte din bunurile sale, prin post o parte din corpul său, iar prin rugăciune se oferă cu totul lui Dumnezeu. Postul ca și rugăciunea și milostenia trebuie practicate cu toată tănuirea. Ele trebuie făcute numai pentru Dumnezeu, iar nu pentru ochii oamenilor, în așa fel ca să nu știe stânga ce face dreapta.

Prin post nu înțelegem însă numai înfrânarea trupului dela diferite mâncări cum ar fi carnea ouăle etc., ci înțelegem deopotrivă și înfrânarea dela gânduri rele, dela gânduri rușinoase și dela fapte ce nu corespund poruncilor lui Dumnezeu. Ce frumos ne descrie postul profetul Isaia când zice: «Chiar de ți-ai strâmba ca un cerc grumazul tău și de ai așterne sub tine sac și cenușe, nu vei chema post primit; ci deslegă toată legătura nedreptății, deslegă legăturile cele cu silă făcute, lasă pe cei prinși întru slobozenie și rupe toată scrisoarea cea cu nedreptate. Frânge celui flămând pâinea ta și pe săracii cei fără de casă, adu-i în casa ta; de vezi pe cel gol, îmbracă-l, și nu trece cu vederea pe cel din neamul tău... atunci sănătatea ta curând va răși... și slava lui Dumnezeu te va încununa».

Nu cu înfățișarea să postim, cum făceau fărnicii cari pentru a fi văzuți de lume își smoleau fața și se arătau triști, ci cu inima, și Tatăl nostru carele cunoaște totul ne va răsplăti ia arătare.

Postul trupesc trebuia să fie împreunat cu cel duhovnicesc. Postind omul poate lupta mai ușor împotriva ispitelor. Nimeni să nu creadă că poate face fapte bune fără a posti; cel ce spune așa ceva o spune din mândrie. Postul este un mijloc de mântuire, ori el a fost ținut de Hristos carele era fără de păcat, necum să nu-l ținem noi cari suntem plini de păcate. În privința aceasta, Hristos, apostolii și sfinții irebue să ne servească de exemple.

Deasemenea că un îndemn spre o viață curată, legată cât mai mult de cer, sf. evanghelia de azi mai adaogă și milostenia când ne spune să nu ne adunăm comori pe pământ în ci în cer, căci «un de este comoara voastră acolo va fi și inima voastră».

Prin aceasta Mântuitorul vrea să desrădăcească avariția din om care îl leagă cu totul de cele pământești.

Nimic mai adevărat decât faptul că partea încotro aleargă mai mult gândurile noastre într'acolo este și inima noastră. Dacă în mintea noastră fierb mereu dorințele după toate strălucirile lumii acesteia, dacă avem o dragoste nețărmurată pentru tot ce este sensibil, făcând din toate acestea niște comori și în ea și-au făcut loc tot atâți idoli după căți alergăm noi în afară. De acești idoli ne putem scăpa prin milostenie, care alături de post și rugăciune este cea mai ferocă și cea mai puternică milostenie care ne ajută să ne desrădăcim de toate acestea.

Prin ea putem spăla mai cu ușurință păcatele noastre. Milostenia trebuie făcută și ea cu toată dragostea și în așa fel ca să nu știe stânga ce face dreapta.

Tot ceace ne putem aduna aici pe pământ, se duce, trece cu timpul, carele învecheste și pierde totul, dar ceace ne adunăm în cer prin faptele bune pornite din milostenie se păstrează în vecinicie. Să nu uităm deci marea adevăr că: unde este comoara noastră acolo va fi și inima noastră».

Pr. D. D. Achimescu

Răvașe Educative

Dragii mei dragi,

Ileano și Alexe, rău mă mîhnîți voi cînd îmi spuneți că e lucru banal și de nimic pentru voi:

Sărbătoarea Unirii Principatelor: la ea să se ducă doar copiii voștri, că n'aveți ce căuta acolo, apoi manifestațiile acestea le ați văzut d'atîtea ori!

M'am gîndit de multe ori și mă gîndesc ș'acum cînd vă scriu aceste rînduri, ce fel de educație dați voi copiilor voștri, nesocotind astfel o datorie către scumpa noastră patrie, care a suferit atîta pînă să ajungă un ideal măreț: *Cimentarea, legămîntul solemn etern al Unirii Principatelor*.

Deoresc să știu cum ați întrebuițat timpul atunci cînd în școli, în strade, pe la porțile tuturor locuitorilor țării, pe la prăvălii, prin mînușile elevilor și chiar ale copilașilor filliau drapelele țării?

Unde ați fost? De unde ați privit pe cei care treceau mîndri pe toate cărările? De unde ați ascultat pe cei care cîntau: *Deșteaptă-te române!* De unde ați văzut cum se juca *Hora Unirei*?

Prinsu-v'ați și voi în ea? Datați-i mina frați cu frați, ca atunci cînd toți în gînd, cu lacrimi de bucurie versurile Bardului Alecsandri

Eu și s' frate, tu mi ești frate, Și noi doi un suflet bate?

Suneți-mi unde ați fost? Unde? Eu nu v'am zărit pe nici-oieri și n'nici o hărță nu v'am văzut prinzindu-vă, nici a focșilor studenți, în minile cărora este viitorul țării, nici într'a preoților că pînă și ei, înainte mergătorii tuturor înălțărilor sufletești, săltau mîndri și voioși, în jurul statuei lui Mihai Viteazu, pînă și eu m'am pomenit stînd la rînd cu ei, cu școlarii, cu poporul și strîgînd într'un glas:

Ura! trăiască Domnul Alexandru Ioan Cuza, făuritorul Principatelor Unite!

Mare lu entuziasmul poporului în aceste zile! Duios glasul lui, duios și recunoscător. El e acela care așează după moarte, pe fiecare la locul de onoare ce i se cuvine, el care cîntărește, nu după reclame, ci după cum a lucrat în viața fiecare dintre noi.

Auziți copii?

Vorba multă sărăcia omului. Eu spusei unde am fost, ce-am văzut, ce-au auzit, în sfîrșit amintiți voi avîntul mulțimei entuziaste, vă repetai frazele alese ale tuturor discursurilor, înfierînd pe cele banale și seci; vă pomenii numele tuturor Românilor, făuritorii «Unirei», actul sînt pomit din sufletele cinstite dela 1848, act care, cu cît e mai departat, cu atît e mai solemn și mai măreț, act asupra cărui nimeni n'a mai cutezat a se reveni, cum au cerșii irozii dela Balaton, a cere să se facă cu tratatul dela Trianon, Ce curaj! Ce obraznicie!

Se va face la Verdes, la Călenea revenirea, auziți voi?

Se va face la Sf. Așteaptă.

Se va face la Sf. Așteaptă.

Se va face la Sf. Așteaptă.

Se va face la Sf. Așteaptă.

Și, ascultați copiii mei că, deși gîndul meu mă poartă spre țărînele scumpe ale lui *Cuza*, *Elena Doamna* (mindra lemeilor), *Negri*, *Alexandri*, *Cogălniceanu*, *Heliade*, *Bălcescu*, *Gr. Alexandrescu* ș. a., eu tot înspre vatra vreau să îl trimet ca să vă execute ca să-mi spuneți:

Unde ați fost cînd fiecare suflet bătea nu numai pentru ceace a fost la 1859, dar și pentru tot ceace ce s'a înfăptuit la 1918 unde?

N'ați văzut nimic, n'ați auzit nimic?

Vai vouă!

Să nu mi spuneți c'ați dormit că nu vă iert chiar dacă somnul vostru ar fi somnul mătăsiș (*) adică somnul cel care-ar fi folositor.

Doarmă bufnîțele, dihanii și ciurile streine, cînd muzica întonează *Trăiască Regele!*

Înalțe-se atunci sus, sus și mereu *Șoimii Carpaților!*

Cu ochii lor ageri să vadă vitejia d'voastră și dintre noi cu ciocurile lor agere ș'o sfișie!

Nimeni d'azi înainte să nu mai fie: Ardelean, *Regășean*, etc.: Ci romin mîndru și cînsîit, Nu străin alurisit!

Măcar la zile mari să nu mai doarmă ca voi, nici ca Ungurii, cari se deșteaptă? ! Oh!

Baba Vișea

Buc. 24 Ianuarie 1929.

*) Viermil (gîndaci) mai înainte d'a se transforma în mătase, dorm.

Coarda de scăpare

Pe coastele Scoției, în unele ținuturi, se ridică niște stânci răpoase și ascuțite, a căror înălțime variază între 100—200 m. Populația saracă din acele locuri își câștigă existența căutând ouăle păsărilor de mare, care-și fac cuibul în crăpăturile acestor stânci.

Înfingînd în vârful stîncei o vergea de fer de care e legată o coardă, vîntătorul alunecă de-a lungul prăpăstiei tinându-se de frînghie, pînă la locul unde speră să găsească ouăle. Dacă ele se află în vre-o peșteră retrasă, singurul mijloc de a pune mîna pe ele e de a se legăna ținându-se de coardă pînă va putea pune piciorul pe stîncă; el își încarcă atunci coșul cu ouăle și se suie sus.

Intr'o zi, unul din acești curajoși vîntători, tocmai în momentul cînd să puc piciorul pe stîncă, scăpă coarda din mîna. Atunci, o groază teribilă îl cuprînsese. A înțeles numaidecît că orice ajutor omenesc era cu nepuțință în acele locuri pustii și sălbătice. Tremurînd de spaimă, el se gîndea că n'are alt chip de cît să moară de foame, sau să se arunce în prăpăstia ce se deschidea sub picioarele lui. Disperat, el privea frînghia, care, ca o pendulă, se apropia și se îndepărta alternativ de el, și cărei oscilațiuni deveneau din ce în ce mai scurte. În spaima lui, o idee îi fulgeră prin minte: «Această coardă, își zise el, e unica mea scăpare. În căte va secunde distanța va fi

prea mare, pentru a o putea atinge. Atunci, dintr'o săritură el se aruncă în aer, o apucă cu putere coarda și fu scăpat.

Care din noi nu s'ar înfiora, gîndindu-se la pozițiunea acestui om?

Cu toate acestea, situația lui prezintă o analogie cu a noastră. Viața se scurge pe negîndite și la picioarele noastre se deschide prăpăstia veșniciei, în care nimeni nu îndrăznește, să-și cufunde privirea. Ca și vîntătorul din povește, noi am putea spune timpul trece, fiecare minută își are valoarea ei; noi n'avem de sperat nici un ajutor omenesc. Mîntuirea e în fața noastră. Singura coardă de scăpare e dragostea pe care Dumnezeu și-a manifestat-o prin Iisus Hristos. Apucăți această coardă, că de ea atîrnă viața sau moartea veșnică. Nu așteptați ca oscilațiunile coardei să se termine, sau să devie prea scurte pentru a le ajunge. Adică nu așteptați ca Dumnezeu, care vă oferă acum mijlocul mîntuirii, să vă părăsească în moarte veșnică. Hotărâți-vă, pînă nu e prea tîrziu.

«Căutați pe Domnul și să-l chemați, cînd se va apropia de voi» — Isaia 55,6

«Tot care va chema numele Domnului se va mîntui» — Ioil 2,32.

«De-l vei căuta, se va arăta ție» — 1 Cronici 28,9

«De-l veți căuta, se va arăta vouă» — 2 Cronici 15,2.

Florica Scriban

Profesoară în Chișinău

O sărbătoare românească

Copiii secolului al XX-lea se afirmă pe zi ce merge. Radio-ul și Cinematograful își capătă din ce în ce mai mult încredere, chiar spiritelor retrograde, și tind să ocupe locul de frunte. E cert, indiscutabil că sunt cele mai bune mijloace de propagandă culturală și totdeodată de popularizare științifică.

Cinematograful este arta multimei. El nu cere pregătire specială, nu pretinde adepți în tonuri de mari dimensiuni, pentru înțelegerea lui. E complexul artelor. Poezia, muzica, dansul, arhitectura, literatura și sculptura cu pictura ne-au dat Cinematograful.

În streinătate a ajuns la rangul de a șaptea artă și a patra industrie mare. În România a luat naștere prin Leon Popescu, în anul 1912 cu mai multe filme istorice, dintre cari cităm: «Războiul pentru neațămare», o producție foarte slab realizată, și care nu numai că n'a adus nici un folos pentru țanăra industrie cinematografică, dar a amănât ideea. Nu e locul să insist aci asupra istoricului Cinematografului românesc. Cine vrea să se documenteze îi stă la îndemână lucrarea subsemnatului, vre-o douăzeci foietoaane răspândite prin «Gazeta de Duminică», «Filmul» și «Cinema».

Dar e o datorie de buni români să subliniem un recent film românesc.

Este: «Iancu Jianu», film românesc turnat în România, după o legendă populară românească, jucat numai de artiști români și făcut cu capital românesc.

«Iancu Jianu», nu este numai titlul unei din cele mai frumoase pagini din istoria românilor, dar este și o eră în istoria cinematografului românesc, pentru că, prin această producție începe seria filmelor istorice românești.

Ca valoare tehnică filmul e foarte bun și poate sta ori cînd alături de marile producții streine. Locurile pitorești pe unde s'a filmat sunt de o poezie și un farmec nespus. Căta poveste în acest personaj, care n'a fost un hoț, cum îl închipuesc mințile bolnave, ci un binefăcător cum trăește în mintea poporului.

Regisorul Hoia Igroșanu, a făcut o operă de înalt românism începînd turnarea acestui subiect. Puțin cum îndrăgostit personajul lui Iancu Jianu, totuși sunt crîmpee cari te înfioară și îți procură nemărginită plăcere prin varietatea lor și mai ales pitorescul care desătează ochiul și sufletul cel mai pretențios. Lui Horia Igroșanu îi revine meritul de a fi condus la succes întreg grupul de oameni cari au realizat acest film.

Iancu Jianu interpretat de

D. Sireteanu dela Național e o creație de prim ordin. D-ra Olivia Munteanu, în rolul crîsmăritei Ileana a dovedit mult talent. Felul cum a știut să nuanțeze rolul ce i s'a încredințat și mai ales bogăția resurselor o clasează în fruntea elementelor de valoare. Promite să ajungă la locul pe care-l merita. D-na Stanca Alexandrescu și a interpretat rolul cu vervă și temperament.

Ne-a surprins interpretarea cu totul bună și adecuată situației a trio-ului de merit: C. Antoniu, P. Sbrîncea și P. Stoianov.

Am lăsat în adins la urmă pe d-l Cezar Teodoru, pentru a evidenția mai mult calitățile de mare artist.

De mare încheia rîndurile noastre fără să pomenim că acest film a fost realizat cu concursul material al d-lor Maximilian Obler și Nicolae Unverdorben.

În vederea o operă românească, laudele merg din belșug. Și bazații pe cele ce-am văzut așteptăm cu aceeași încredere, dela oamenii aceștia mari la suflet realizarea unor filme cu titlul de: «Avram Iancu», «Ștefan cel Mare», «Mihai Viteazul» etc.

Așteptarea unui popor unită cu încrederea lui, trebuie să se transforme în fapte.

Radu Mislea

Cugetări

Netrebnicul caută ocazii să înșele; anul vrednic le evită.

Sufletul nu poate fi perfect într'un trup imperfect; și nici un trup perfect fără un suflet perfect.

La urma urmel, e mare omul acela, care vede ceace nu vede norodul.

E fără folos să ne punem în armonie cugetele, dacă nu ne armonizăm inimile.

Mare păcat este acesta, să l silești pe om, la o muncă josnică, prin care să-i stroșești trupul și să-i pustiești sufletul.

Dumnezeu nu uită niciodată silințele noastre spre lucru și dragoste: le înmulțește și crește deapurerea.

Ca să-i înveți pe oameni să fie fericiți, trebuie să-i faci să înțeleagă bucuria vieții umile.

Nu-i rușine pentru omul cumsecade să ajungă lucrător de rînd.

Fără credință se usucă inima omului, ca și floarea la ger.

John Ruskin

Noțiuni de igienă alimentară

Lecție predată la 11 Decembrie 1928, Doamnelor de la Societatea «Crucea Roșie» fillala Cluj.

de Dr. O. APOSTOL

O carne care nu-i bună, care nu-i igienică, se chiamă în genere, carne insalubră nesănătoasă.

O astfel de carne poate să prezinte o serie de alterațiuni. Datorită acestor alterațiuni distingem:

1) **Carnea animalelor oboșite, surmenate** din cauza unei munci intense sau unei fugi istovitoare (ca la vînaturii). Aceste animale încă din viață prezintă o stare bolnavă, denumită tetanism. Carnea unor atari animale e brună, mușchiul se rupe ușor, nu-i rezistent, e uscat lipsit de sucuri, greu de mistuit. Chiar în

marinade și artistic pregătită această carne e periculoasă sănătății, mai ales pentru predispuși la artritiism. Consumarea carnei animalelor oboșite, fugărite, produce la om turburări mari ale tubului digestiv, turburări cari uneori iau înfățișarea de turburări cronice. Ea slăbește organismul nostru pregătindu-l astfel să primească ușor orice infecție. Diferiți microbi, cari mai de cari mai puternici și periculoși se cuibăresc în organismul nostru astfel.

Roeler în 1861, a publicat un caz de otrăvire gravă prin carne de animale oboșite.

2) **Carnea animalelor cașectizate** prin bătrînețe sau diferite privațiuni. O astfel de carne fiind un foarte bun mediu pentru dezvoltarea microbilor, trebuie cu totul înlăturată din alimentația noastră.

3) **Carnea fermentată**, denumită și de febră sau de fermentație acică, prezintă o alterație profundă a țesutului muscular, care devine moale, spongios (ca buretele) roșu, iar în contact cu aerul, trandafiriu. Din cauza aspectului său, Francezii a denumit această carne «rostbif cuit à point». Exală un miros aliaceu, de cloroform, de ceva acru, etc.

Uneori mirosul e greu de precizat. Carnea aceasta provenită de la animale tăiate, în general, în extremis, și cari au suferit de septicienue paratifică sau salmoneloză sau de septicienue colibacilică, e foarte periculoasă sănătății omului, fiind un excelent mediu pentru cultura microbilor.

4) **Carnea putredă**. Oricine poate recunoaște ușor o carne putredă după mirosul infect pe care-l exală, după culoarea verzucă, lividă, după crepitațiile ce se simt la presiunea ei.

Putrefacția este un proces biologic datorit unei fermentații microbiene și mai ales datorită microbilor anaerobi, adică aceia cari nu suportă oxigenul.

Sunt cunoscute mijloacele de cari ne servim spre a împiedeca putrefacția și anume: Caldura, frigul, alumarea, sărarea.

Carnea «faisandată» e o carne putredă. Ori cât ar stărui unii rafinați ai gustului, să ne convingă de valoarea ei, noi o respingem, fiind dăunătoare sănătății noastre. Luându-se în considerație cazurile cînd în minele din Courrieres (Franța) și Chery (America) lucrătorii fiind izolați mai multă vreme de exterior, ca să nu moară de foame, au mîncat carnea putredă a cailor morți în mină, fără să capete ceva rău

fără să se îmbolnăvească vreunul din ei, s'a pus întrebarea dacă o atare carne este sau nu dăunătoare sănătății.

Probele ce le avem nu sunt încă suficiente ca să probăm cele întîmplute cu minierii aceia. Cei mai mulți autori susțin că o atare carne putredă e foarte dăunătoare sănătății prin cantitatea și calitatea microbilor ce se desvoltă pe ea și în ea. Proteus vulgaris și colibacilii virulenți stau pe prima treaptă din punctul acesta de vedere.

În general aspectul unei cărni nesănătoase nu-i în raport direct cu pericolul ce ni l'ofera. Putearea răulăcătoare a unei cărni nesănătoase, depinde mai mult de valoarea calitativă și cantitativă a microbilor patogeni, dători de boală ce-i conține.

Logic — dar mai ales practic — urmează ca după cele expuse mai sus, să ne gîndim la stabilitatea unei profilaxii. Această pro-

filaxie va cuprinde următoarele pretențiuni:

a) Să nu consumăm nici un fel de carne din cele ce le-am descris.

b) Să oprim vînzarea oricărei categorii de carne neprevăzută cu stampila oficială a serviciului veterinar.

d) Să se pedepsească foarte sever cei cari calcă legea sarritară: tăere clandestină a viteilor, punerea în comerț a unei cărni nesănătoase etc.

e) Să nu consumăm nici un fel de carne care nu inspiră încredere prin aspect general, culoare, miros sau proveniență.

Trecem acum la descrierea unei alte categorii de carne și anume la carnea infectată cu diferiți microbi. Unii din acești microbi se pot transmite pe această cale și omului, de ceea e absolut necesară cunoașterea acestei chestiuni.

În primul rînd din seria bolii-

lor infecțioase ce se pot transmite la om prin substanțele alimentare animale, este TUBERCULOZA.

Speța bovină, este după om, cea mai frecventă speță atacată de această teribilă boală.

În 1869, Chauveau demonstrează experimental că tuberculoza umană este identică cu tuberculoza bovină. A ce este lucru este foarte important de știut căci explică multe cazuri de tuberculoză umană, mai ales la copiii, consumatori de lapte de vacă.

Tuberculoza bovină este mai ales localizată la pleure (invălișul plămînilor), la peritoneu (prapurul), la pericard (invălișul inimii) și mamele. În foarte multe localități și mai ales acolo unde igiena grajdurilor, fermelor și lăptarilor lasă de dorit, iar serviciul veterinar este de fapt absent, tuberculoza bovină atinge procentul de 50 la sută.

(va urma)

Tâlcuirea Legilor

de Artur Gorovei

Cum se nasc obligațiile

Despre obligațiile legale

Mă împrumut dela Ion cu o sută de lei. Ion vrea să mi împrumute banii, eu vreau să-i iau, ne înțelegem când să-i dau banii înapoi, cât procent să-i plătesc; învoiala aceasta între noi este o obligație care s'a născut din voiața noastră amândurora, nesiliți de nimeni, fără viclenie și fiind cu mintea sănătoasă; cu alte cuvinte obligația s'a născut dintr'un contract. Vom fi făcut noi un act scris, ori ne vom fi înțeles numai din gură, tot contract se cheamă că s'a făcut între noi.

Când vine vremea la plată, mă iau la sfadă cu Ion; mă brânceș, cad jos și mi scrițesc un picior. Pentru fapta asta penală, Ion își va lua pedeapsa, va plăti amendă, ori va sta la închisoare; iar pentru că mi a scrintit piciorul, din care pricină am pagube, îl voi chema în judecată pe Ion, deosebit, și va fi osândit să-mi plătească daune.

Obligația aceasta a lui Ion de a-mi plăti daune, nu se naște dintr'un contract, că doar eu nu m'am învoit cu el ca să mă bată, ci se naște din lege, pentru că oricine, prin fapta lui, pricinuește altuia o pagubă, trebuie să l despagubească.

Fapta lui Ion, din pricina căreia s'a născut această obligație legală a lui, se numește, în lege, delict, adică o faptă rea săvârșită cu voită.

Dacă Ion se apucă să sape o fântână (un puț) la marginea drumului, și peste noapte n'o acope a cu un capac, și un cal al meu, care scapă din grajd, cade în acea fântână și și frânge piciorul, și trebuie să-l împușc, Ion trebuie să mă despagubească. N'a făcut nici o faptă rea Ion, cu gând de a-mi vama pe mine, dar n'a fost destul de priceput, adică a fost imprudent, cum se zice, și imprudența lui îl obligă să mă despagubească. În lege se zice că fapta aceasta a lui Ion este ca și un delict sau quasi-delict, cum se mai spune.

Obligațiile legale prin urmare, izvorăsc din lege și sunt numeroase.

Proprietarii vecini au o sumedenie de obligații, precum am văzut în mai multe rânduri; epitropii au alte obligații; părinții au obligația de a-și crește copiii; copiii au obligația de a ajuta pe părinți în nevoie; avocații, doctorii, moașele, duhovnicii, au obligația de a nu spune nimănui ceea ce află dela clientilor lor; în sfârșit, putem spune că tot dreptul penal este o singură obligație legală, care ne oprește de a face anumite fapte dăunătoare altuia.

Când o lege mă oprește de a face ceva, de pildă mă oprește să tai copacii de pe marginea șoselelor, aceasta este o obligație de a nu face; dacă mă obligă să fac ceva, de pildă să dau ajutor la întămplare de foc, obligația este de a face; când mă obligă să dau ceva, de pildă să dau alimente pârniților mei, este o obligație de a da. Aceste soiuri de obligații sunt și când se nasc din contract.

Vedem, prin urmare, că obligațiile cari nu se nasc din contract, au ca izvor delictul și quasi-delictul. Mai sunt, însă, obligații cari nu se nasc nici din delict, nici din quasi-delict și nici din contract.

Iată, că Ion îmi lasă prin testament, toată averea lui. Dacă am primit-o, trebuie să-i plătesc și datorile. Într'o zi vine Vasile și mi aduce un înscris al lui Ion de o mie de lei; văd înălțura lui Ion, înscrisul se află în mâna lui Vasile; trebuie să plătesc banii, și-i plătesc. Mai pe urmă descoper o condică a lui Ion și găsec în ea că el a plătit în altă parte, pentru Vasile,

o mie de lei, și prin urmare nu i mai datora nimic. Vasile este obligat să-mi dea înapoi banii pe care i am primit fără să fie în drept a i primi. Obligația aceasta a lui Vasile nu-i născută dintr'un delict, pentru că cerându mi banii, nu a călcat nici o lege; quasi-delict nu-i, contract nu i la mijloc. Această obligație se zice că-i născută ca și dintr'un contract, sau are ca izvor un quasi-contract.

În lege se cunosc numai două quasi-contracte: plata unui lucru nedatorit, precum se întâmplă când plătesc din greșală lui Vasile niște bani care nu i se cuveniau, și gestiunea de afaceri.

Ce este aceasta? Iată că Ion pleacă de acasă cu gând că să se întoarcă peste o lună. Se întâmplă însă că se îmbolnăvește, ori din altă pricină stă departe de gospodăria lui un an, ori doi. Eu văd că în lipsa lui, i se păruiește averea, și fără să mă fi însărcinat el, îi repar casa, fac cheltueli trebuitoare, pe cari și el ar fi trebuit să le facă, și când vine înapoi, îi cer ceace am cheltuit. Ion este obligat să-mi plătească, până la un ban, și actul pe care l'am făcut eu, se numește, în drept gestiune de afaceri, adică purtare de grijă de afacerile altuia. Prin fapta mea, Ion s'a îmbogățit, sau nu și-a pierdut averea și dacă nu mi-ar da ceace mi se cuvine, ar însemna că s'a îmbogățit în paguba mea, și lucrul acesta nu-i îngăduit nimănui.

Am spus că oricine pricinuește altuia o pagubă prin vina sau greșala sa, este obligat să l despagubească de acea pagubă, și aceasta fără a se ținea în seamă dacă a fost săvârșită cu gând de a face rău. De asemenea este tot una dacă prin greșală s'a călcat o obligație legală sau o obligație născută din contract, adică o obligație convențională.

Vra să zică orice om trebuie să răspundă de fapta sa. Pentru minori răspunde părintele sau epitropul, când minorul nu are părinți.

Pentru faptele săvârșite de școlari, în timpul când sunt în clasă răspunde învățătorul, care trebuie să privilegieze de aproape pe elevii săi. Maeștrii răspund de faptele ucenicilor lor. Stăpânii răspund de faptele servitorilor lor, și de daunele pricinuite de animalele lor.

Teatrul Național din Craiova

Aproape de la deschiderea stagiunii, Teatrul Național din Craiova, pe lângă spectacolele săptămânale, a rânduit o serie de sezoari artistico-culturale, ca aceea care a avut loc Vineri 25 Ianuarie a. c., al cărui program variat a constatat din: muzică, conferință iar la sfârșit s'a jucat comedia «Ariciul și Sobolul» de Victor Eftimiu.

Printre altele au cetit lucrări originale Dl. Const. Jaleș secretar literar al teatrului și un distins fiu al Craiovei. Dl. Al. Iacobescu, poet și publicist a ținut o interesantă conferință despre «Poezii Greci și Evoluția poeziei». Dsa, a fost cât se poate de documentat, ce dă nota că posedă vaste cunoștințe în domeniile literaturii.

L-ra Jeny Constantinescu a cântat cu o desăvârșită artă un solo la pian.

D-l Eschinasy ne-a adus

Nicu Mârza

O fi vre-o minune!..

Cu adâncă mulțumire am urmărit diferite ziare provinciale și mai ales reviste de ale învățătorilor care, argumentat, arătau neajunsurile învățătorilor, în special a celor cu mod provizoriu.

Sunt fericit constatând aceste mișcări demne de laudă pentru noi învățătorimea, cea atât de oropsită și neglijată de oficialitatea intitulată democrată. S'au perinat atâtea guverne, cu programe vaste ca propuneri, în care soarta materială a învățătorilor era pusă în campania dubioasă a «ultimelor înfăptuirii». Am așteptat cu remanare (în cele mai multe rânduri) cu gândul hotărâtor în siguranță, ca piatra grea a oficialității să se miște mai iute, măcinând și pentru neprihănița și neobosită noastră soartă. Dar zadarnică așteptare! Rezultatul ca întotdeauna: «negru pe alb» (ca două culori ce se compiac numai pe hârtie). O averseiune brutală, satanică, dușmănoasă, față de cei ce sunt intitulați cu pomposul nume de martiri: «apostoli ai neamului». Și, după cum arătam într'un articol din ziarul «Cultura Poporului», cauza suntem tot noi, dela mic până la mare. Profesiunea noastră ne-a obligat să ne risipim în cele patru unghiuri ale țării, sacrificând sufletul nostru, pentru a potoli setea arzătoare a tinerelor văstărate cu «apa nemuritoare» a științei, adevărului, binelui și frumosului; iar în schimb, drept rasplată, prapuceri quasifidele irealizabile. Tocmai

mește, în drept gestiune de afaceri, adică purtare de grijă de afacerile altuia. Prin fapta mea, Ion s'a îmbogățit, sau nu și-a pierdut averea și dacă nu mi-ar da ceace mi se cuvine, ar însemna că s'a îmbogățit în paguba mea, și lucrul acesta nu-i îngăduit nimănui.

Am spus că oricine pricinuește altuia o pagubă prin vina sau greșala sa, este obligat să l despagubească de acea pagubă, și aceasta fără a se ținea în seamă dacă a fost săvârșită cu gând de a face rău. De asemenea este tot una dacă prin greșală s'a călcat o obligație legală sau o obligație născută din contract, adică o obligație convențională.

Vra să zică orice om trebuie să răspundă de fapta sa. Pentru minori răspunde părintele sau epitropul, când minorul nu are părinți.

Pentru faptele săvârșite de școlari, în timpul când sunt în clasă răspunde învățătorul, care trebuie să privilegieze de aproape pe elevii săi. Maeștrii răspund de faptele ucenicilor lor. Stăpânii răspund de faptele servitorilor lor, și de daunele pricinuite de animalele lor.

Teatrul Național din Craiova

Aproape de la deschiderea stagiunii, Teatrul Național din Craiova, pe lângă spectacolele săptămânale, a rânduit o serie de sezoari artistico-culturale, ca aceea care a avut loc Vineri 25 Ianuarie a. c., al cărui program variat a constatat din: muzică, conferință iar la sfârșit s'a jucat comedia «Ariciul și Sobolul» de Victor Eftimiu.

Printre altele au cetit lucrări originale Dl. Const. Jaleș secretar literar al teatrului și un distins fiu al Craiovei. Dl. Al. Iacobescu, poet și publicist a ținut o interesantă conferință despre «Poezii Greci și Evoluția poeziei». Dsa, a fost cât se poate de documentat, ce dă nota că posedă vaste cunoștințe în domeniile literaturii.

L-ra Jeny Constantinescu a cântat cu o desăvârșită artă un solo la pian.

D-l Eschinasy ne-a adus

Nicu Mârza

O fi vre-o minune!..

Cu adâncă mulțumire am urmărit diferite ziare provinciale și mai ales reviste de ale învățătorilor care, argumentat, arătau neajunsurile învățătorilor, în special a celor cu mod provizoriu.

Sunt fericit constatând aceste mișcări demne de laudă pentru noi învățătorimea, cea atât de oropsită și neglijată de oficialitatea intitulată democrată. S'au perinat atâtea guverne, cu programe vaste ca propuneri, în care soarta materială a învățătorilor era pusă în campania dubioasă a «ultimelor înfăptuirii». Am așteptat cu remanare (în cele mai multe rânduri) cu gândul hotărâtor în siguranță, ca piatra grea a oficialității să se miște mai iute, măcinând și pentru neprihănița și neobosită noastră soartă. Dar zadarnică așteptare! Rezultatul ca întotdeauna: «negru pe alb» (ca două culori ce se compiac numai pe hârtie). O averseiune brutală, satanică, dușmănoasă, față de cei ce sunt intitulați cu pomposul nume de martiri: «apostoli ai neamului». Și, după cum arătam într'un articol din ziarul «Cultura Poporului», cauza suntem tot noi, dela mic până la mare. Profesiunea noastră ne-a obligat să ne risipim în cele patru unghiuri ale țării, sacrificând sufletul nostru, pentru a potoli setea arzătoare a tinerelor văstărate cu «apa nemuritoare» a științei, adevărului, binelui și frumosului; iar în schimb, drept rasplată, prapuceri quasifidele irealizabile. Tocmai

mește, în drept gestiune de afaceri, adică purtare de grijă de afacerile altuia. Prin fapta mea, Ion s'a îmbogățit, sau nu și-a pierdut averea și dacă nu mi-ar da ceace mi se cuvine, ar însemna că s'a îmbogățit în paguba mea, și lucrul acesta nu-i îngăduit nimănui.

Am spus că oricine pricinuește altuia o pagubă prin vina sau greșala sa, este obligat să l despagubească de acea pagubă, și aceasta fără a se ținea în seamă dacă a fost săvârșită cu gând de a face rău. De asemenea este tot una dacă prin greșală s'a călcat o obligație legală sau o obligație născută din contract, adică o obligație convențională.

Vra să zică orice om trebuie să răspundă de fapta sa. Pentru minori răspunde părintele sau epitropul, când minorul nu are părinți.

Pentru faptele săvârșite de școlari, în timpul când sunt în clasă răspunde învățătorul, care trebuie să privilegieze de aproape pe elevii săi. Maeștrii răspund de faptele ucenicilor lor. Stăpânii răspund de faptele servitorilor lor, și de daunele pricinuite de animalele lor.

Teatrul Național din Craiova

Aproape de la deschiderea stagiunii, Teatrul Național din Craiova, pe lângă spectacolele săptămânale, a rânduit o serie de sezoari artistico-culturale, ca aceea care a avut loc Vineri 25 Ianuarie a. c., al cărui program variat a constatat din: muzică, conferință iar la sfârșit s'a jucat comedia «Ariciul și Sobolul» de Victor Eftimiu.

Printre altele au cetit lucrări originale Dl. Const. Jaleș secretar literar al teatrului și un distins fiu al Craiovei. Dl. Al. Iacobescu, poet și publicist a ținut o interesantă conferință despre «Poezii Greci și Evoluția poeziei». Dsa, a fost cât se poate de documentat, ce dă nota că posedă vaste cunoștințe în domeniile literaturii.

Invățătorii fac politică

Se trambiează necontentit că invățătorii sunt absorbiți de politică și nu se mai interesează de sufletul și mintea copiului.

Dar cercetând cauzele care determină atitudinea invățătorului, gravitatea acestui fapt nu e așa de mare încât să sară imediat în ochii celui conștient de rolul lui și de al învățătorului. De ce?

E știut de toți, că invățătorii nu și neglijează misiunea lor care le impune atâtea îndatoriri, mai mult decât oricărui alt îndrumător al poporului, mai mult decât celui mai mare cărmător al națiunii. — Iar dacă activitatea lui prezintă oarecare goluri, acestea se datorează tocmai acestui fapt: multiplicitatea îndatoririlor invățătorului, — pentru care în schimb nu i se dă nimic. Invățătorului se cere sacrificiu pe altarul culturii și tot lui se cere să fie exemplu din toate punctele de vedere, moral, material, etc. Nu știu cum se pot împăca aceste două noțiuni, ținându-se seama de situația învățătorului.

2) Ceace face ca acest fapt să pară așa de primejios — și deci să însule încurajare, este numărul mare al învățătorilor în raport cu ceilalți funcționari ai statului. De aceea procentul învățătorilor atrași de mrejele politice este mai mare decât la alte bresle. De aci, toată Ingrajorarea, toată bărfirea, toată ploaia de discursuri și paradisoșii pentru taierea dreptului învățătorului de a face politică!

3) Căi dintre cei îngrijiți de amestecul învățătorului în politica se îngrijesc de lipsurile școlare să impună un ban — sau măcar o vorba bună — pentru înălțarea raului?

Căi dintre cei ce și pădă pe răspântii ca invățătorii să nu mai facă politică s'a coborât vreedată din eleganții Baik să vadă nișeria în care se sbate învățătorul satelor noastre, să vadă adevăratul rău de care salere școala?

Nici unul!

3) Însă toți aceștia uită că învățătorului îi este încredințată nu numai luminarea minții copilului ci și îndrumarea maseilor în mijlocul cărora își face apostolatul. Deci învățătorul e cel chemat să cunoască nevoile și păsările acestor mase, să le remedieze și să conlucreze la crearea unei situații mai omnoasă, mai rațională!

El este dator să deschidă ochii, minții acestei turme ce trăiește de atâtea vreme în inconștiență și să-i dea lumina necesară.

Și aci e greul cel mare! Aci dorința învățătorului de a lumina poporul se izbește de tendința de domniare a stăpânilor lor, care nu vad cu ochi buni, binefacătoarele roade ce ar rezulta, pentru întreaga omenire, din sporirea acestui factor: «conștiința maseilor».

Și cum învățătorul luptă pentru înălțarea inconștienței maseilor — condiția de capetenie prin care stăpânitorii își pot asigura conservarea dreptului lor — imediat se trage concluzia: «invățătorul ne face politici... neglijează școala... inspectori, revisori, șabrevizorii atenție!»

Iar din această concluzie lăsată isvorăsc altele și mai false care chiar dacă azi li sedă așa mare importanță, mâine vor li îngroapate de cenușa trecutului ca cele mai josnice lapte nevrednice de aducere aminte. Deaceia se impune învățătorilor să nu se descurajeze căci în curând va bate ceasul cel mare când fiecare va fi întrebat ce a lucrat pe acest pământ.

Să nu uite învățătorul că atunci când cei în drept vor li pătruși de menirea învățătorului pe acest pământ și i vor da sprijinul necesar, lucrurile se vor schimba.

Atunci toți vor spune: «invățătorul înu face politică. El își face datoria și nimic mai mult!»

Atunci sârmana termă va vedea clar și limpede...

Dașoveanu-Carpen învățător

G. N. Ionescu

Navele Mărilor

ISTORICUL NAVELOR

de D-I Comandor Buchholtzer

(Pe drumul albastru au venit minunile vieții).

Blasco Ibanez

6. - De ce plutește o navă. Pentru că navele se fac acum de fer să vorbim deci de ele.

Să lăsăm să cadă în apă o cutie goală de tunică, închisă bine de toate părțile.

Cutia căzând, intră în apă numai cu o parte din volumul ei, și se oprește din cadere, rămânând plutind afară o buna parte.

Când am dat drumul cutiei din mână, ea a căzut pentru că era grea.

Când cutia a ajuns la apă, aceasta i-a făcut loc la început, iar pe măsură ce cutia intra mai mult în apă, aceasta n'a mai vrut să lase sa intre și a oprit o din căderea ei spre fund, lăsând o să plutească așa cum am spus mai sus.

De ce? Pe măsură ce cutia se aprofundă, ea deslocește din ce în ce mai mult cantitate de apă, și această trece deasupra nivelului pe care îl avea la început în bazin.

Această apă trecută deasupra, are și ea o greutate, pe care apasă peste fața pe care o avea apa din bazin. Prin această apăsare, apa din bazin transmite și la apășarea la cutie, în toate, părțile aflate în apă.

Apăsarea pe laturile cutiei, e o strângere care nu face nimic cutiei, dacă tabla de fer e rezistentă.

Împingerea în sus pe fundul cutiei trebuie să fie egală cu greutatea totală a cutiei,

din moment ce cutia s'a oprit din căderea ei și stă în echilibru acolo.

De unde împinge apa în sus în cutie?

Din centrul figurei apei deslocoite, și această împingere o numim flotabilitate, iar punctul du unde împinge, îl numim centru de carenă, căci forma apei deslocoite este to-mă forma «părții din cutie» intrată în apă, și numai această parte o numim carenă.

De unde trage greutatea cutiei în jos?

Din centrul din greutate al cutiei întregi, care e la mijlocul cutiei întregi (dacă cutia are grosimea uniformă și forma regulată).

Aceste două forțe, flotabilitatea și greutatea cutiei deși sunt pe același verticală, împing din puncte diferite. Forțele sunt egale și opuse și cutia stă în echilibru pe apa sau plutește.

Putem acum să spunem: O cutie de fer (deci și o navă de fer) plutește, pentru că greutatea cutiei este egală cu greutatea apei deslocoite numai de o parte a formei cutiei.

Dar dacă turtem complet cutia de tunică? Se duce la fund, căci greutatea cutiei a rămas aceluși și apa deslocoită e mai puțină, prin urmare această apă are o greutate mai mica decât apa deslocoită înainte.

Dacă fară să o turtem un

FOLKLOR

Fata care vrea să se mărite în cursul anului ce vine zice în seara spre anul nou, de trei ori desăntecul acesta, iar în timp ce zice arunca cu pumnii amândoi apa din gârja, peste cap la fie care rostire de câte trei ori și anume:

Bună dimineața apă curgătoare, Am venit să mă spal de al meu rău mare,

Să meargă totul jos pe vale,

De ură să mă spal,

De dragoste mă încarc.

Ură de tată,

Ură de mamă,

Ură de frați,

Ură de soră,

Ură de hoști,

Ură de toți,

Ură de față grasă,

Ură de văduvă rămasă,

De ură să mă spal, de dragoste să mă încarc,

De mi-arunca ura cu o mână,

Eu o arunc cu două,

De mi-o arunca cu două eu o arunc cu trei,

De mi-o arunca cu trei, eu o arunc cu patru,

De mi-o arunca cu patru, eu o arunc cu cinci,

De mi-o arunca cu cinci, eu o arunc cu șase,

De mi-o arunca cu șase, eu o arunc cu șapte,

De mi-o arunca cu șapte, eu o arunc cu opt,

De mi-o arunca cu opt, eu o arunc cu nouă,

De mi-o arunca cu nouă, eu o arunc de nouă ori câte nouă

Ca de ură să mă spal, de dragoste să mă încarc.

Și toată lumea de m'o întreba,

Ce căieșă? Ce împarateșă?

E Florica mândră și frumoasă

De ură spalată de dragoste în carcată,

Auzită de la femeia Anica, Cozieni-Ilov

Aaxan Iru A. Ba.u

Student

Strigături la horă

Frunză verde măracine,

Lele 'nalta și subyre,

Sară ochii cui te ține,

Sară și cui te-a făcut,

C'at'i fi buna de iubit,

Eu iubesc, mândra iubește,

Casa m-se risipește,

Dar de-aș iubi numai eu,

Casa noastră' ar sta mereu.

Câte fete sunt la noi,

Fa-le D ne, toate 'n oi.

Și pe mine-un pacurar,

Sa te joc de bracnari.

De trei zile beau cu lelea

Și nu mă știe muerea —

Toate vin toate se duc,

Nu mai foamea șeade 'ntrup.

Șapte lei kila de brânză,

Cere mândra bani de bluză.

Pân'o face bacu brânză

Și oia osânză,

Atunci ia și ea bluză.

Iosif N. Dumitrescu-Bistrița

Frunză verde, lonie lată, Trinuleț cu șease roate, Mânca-le-ar rugina toate, Ca prea mai adus departe, În neagra străinatate, Până faci străinul hate, S'urge carne de pe oase, Rămâne osiorul gol, Parcă-i chip de cerșetor.

Dela frate-meu Barbu inv. Bahna.

De la Florica C. Palașca 18 ani

Marman.

Iosif N. Dumitrescu-Bistrița

învățător

Strigături la horă

Frunză verde măracine,

Lele 'nalta și subyre,

Sară ochii cui te ține,

Sară și cui te-a făcut,

C'at'i fi buna de iubit,

Eu iubesc, mândra iube

Cuvinte de lămurire, cu privire la ziarele Ligii Apărării Naționale și Vechiul Testament

Intre hîrțile noastre, găsim o scrisoare veche, de care ne pare rău că s'a răticit pînă acum și nu i-am putut face un răspuns mai din vreme. E vorba de îndurarea unui domn, GH. MARCU, dela Tipografia «Dunărea» din Galați, cu data de 12 Noembrie 1928, privitoare la un art. al nostru din «CULTURA POPORULUI», în care scriam despre ziarul «Idealul Nostru» al Ligii Apărării Naționale. Față de: scrisul nostru, că părtășii acelei Ligi se zic creștini, dar ei își croiesc un creștinism deosebit de al Bisericii, de pildă, că vor să scoată din învățăturile noastre Vechiul Testament, d. Marcu scrie că:

«Naționaliștii creștini (cu-ziștii) nu se gîndesc să scoată Vechiul Testament din Biserica».

«Din cauza multor fapte imorale povestite în Vechiul Testament, și a unor contradicții cu Noul Testament, Domnul A. C. Cuza a scris în «Apărarea Națională», că ar fi bine să nu se mai învețe în liceu Vechiul Testament, căci acesta, pe de o parte slăbește credința; iar pe altă parte dăunează tinerelor vîrstare prin povestirea imoralităților din el».

Necitind scrisoarea aceasta decît acum cîteva zile, îi fac răspuns acum. Și credem că e bine, oricît de tîrziu, fiindcă chestiunile acestea nu încetează de a fi vii.

1. Nu e adevărat că d. A. C. Cuza cere înlăturarea Vechiului Testament numai din liceu, ci zice că din principiu trebuie despărțit de Noul Testament. Aceasta a scris-o d. Cuza în vreo 6 coloane împotriva mea, în luna Noembrie în «Apărarea Națională» și acolo foarte lămurit spune că trebuie înlăturat cu totul Vechiul Testament din toată teologia creștină și că Biserica greșeste deși ține Vechiul Testament între cărțile ei. Prin urmare: de o parte d. Cuza; de alta Biserica.

Apoi d. Cuza își alege și din Noul Testament cărțile care-i sunt mai pe plac: înlăturăm cele 3 evanghelii dinții și ne ținem de a Sfîntului Ioan. Așa dar ca și ereticul Marcion din vremurile vechi: asta mi place, asta nu-mi place. După care socoteală iau unele și arunc altele, nu se spune; e chestiune de gust. Și să se bage bine de seamă că Marcion nu tăia afit de adînc ca d. Cuza.

Unde e adevărul? în Biserica sau la d. Cuza?

Biserica nu poate proceda după gust, ca d. Cuza, ci după cum i-a spus Iisus Hristos. Căci chiar în evanghelia Sfîntului Ioan, cea pe placul d-lui Cuza, se spune că: «Cercetați Scripturile (adică Vechiul Testament)... acestea sunt cele ce mărturisesc pentru mine» (Ioan 5,39). Apoi dacă Iisus Hristos privește Vechiul Testament ca document care mărturisește despre el, putem noi arunca Vechiul Testament? De aceea toți teologii creștini învață că Vechiul Testament te duce la cel Nou, între care și Arhierul NEOFIT SCRIBAN, strămoșul meu, cu care d. Cuza se silește să mă puie în contradicție. Zădărnice, lucrurile sunt din cale afară de limpezi și degeaba d. Cuza se muncete să mă scoată pe mine ignorănt în astfel de chestiuni și să iasă domnia sa învîțat! Parcă eu aș fi autor de cărți plagiate!

Deci rămîne hotărît că d. Cuza este din temelie împotriva Vechiului Testament și-l vrea scos de oriunde, nu numai din liceu.

2. La aceasta mai vine acum alt temei, în care d. Marcu se rostește cu atîta

ușurință, parcă ar fi învățat toată viața numai teologie. Eu îi spun și aci: Nu e adevărat! Vechiul Testament e un cod de o mare măreție morală, în înaltă prețuire, nu numai în lumea noastră a teologilor, ci și a juristilor. Asta trebuie dovedit. Am s'o fac, poate chiar în numărul viitor. N'o pot lungi însă acum.

3. In ce privește alt punct: scrisul subred din ziarul IDEALUL NOSTRU, pe care

l-am cercetat, d. Marcu zice că e vorba de greșeli de tipar; care se găsesc și în scrisul meu din acest ziar.

Răspund: Greșelile de tipar se cunosc ușor. Dar cînd același cuvînt îl găsești de trei ori cu aceeași greșală, înseamnă că așa era în manuscrisul. Autorul tot pune o ziceră latinescă pe care nu știa s'o scrie. Nu era mai bine să dea pe rominește?

Noi, oricum, mulțăm de scrisoarea și mai stăm de vorbă. Arhim. SCRIBAN.

ENERGII SUFLETEȘTI

de CONSTANTIN MUREȘANU

EMERSON 1803-1882

S'a născut în orașelul american Concord, aproape de Boston. Ca și în Weimar, se strînge în Concord un grup de idealişti, cari, au drept program: «Perfecțiunea spirituală». Astfel caută ei mîntuirea. Pedagogul Emerson înseamnă apogeul acestei mișcări. Asemenea educatorului Ruskin, caută să răspîndiască în multime prin predică, conferințe și minunate scrieri, idealul moral. Ajunge în scurt un mare învățat al neamului său, fixînd ca cel mai înalt scop al civilizației: «Formarea Caracterului», garanția sigură a vieții naționale. Din operele lui Emerson (Essays, — Representative men, — Conduct of Life, — Letters and social aims), se desprinde credința adîncă în destinul omului pe care, valorificat prin educație, îl crede capabil de cele mai mărețe acțiuni. Nimeni n'a vorbit mai frumos despre copil, despre demnitatea muncii, despre rolul omului superior, despre știința și poezie, care prin unirea lor, ridică omul pînă la stele, spre ideal.

Marcel educator Emerson a făcut pentru America ceea ce a împlinit Schiller pentru Germania, Carlyle pentru Scoția, Ruskin pentru Anglia, adică a spiritualizat energia națională, împlinind o cu idealul.

Emerson, elevul eternului Goethe, a dat o serie de scolar, din cari se desprinde o treime celebră: filozoful W. James, scriitorul și profetul timpurilor moderne Walt Whitman, — și părintele popoarelor libertate: Wilson, căruia să-i purtăm amintire recunoscătoare. Sufletul american, format în bună parte la școala lui Emerson, își găsește cea mai nobilă exprimare în conștiința marelui democrat Wilson, care a predicat neamurilor: iubirea dreptății, cultul adevărului și disprețul egoismului. Iată cum prin Wilson, stă gîndirea emersoniană la temelie lumii de azi.

Marcel educator Emerson

Un mare învățat al neamului său, fixînd ca cel mai înalt scop al civilizației: «Formarea Caracterului», garanția sigură a vieții naționale. Din operele lui Emerson (Essays, — Representative men, — Conduct of Life, — Letters and social aims), se desprinde credința adîncă în destinul omului pe care, valorificat prin educație, îl crede capabil de cele mai mărețe acțiuni. Nimeni n'a vorbit mai frumos despre copil, despre demnitatea muncii, despre rolul omului superior, despre știința și poezie, care prin unirea lor, ridică omul pînă la stele, spre ideal.

Emerson, elevul eternului Goethe, a dat o serie de scolar, din cari se desprinde o treime celebră: filozoful W. James, scriitorul și profetul timpurilor moderne Walt Whitman, — și părintele popoarelor libertate: Wilson, căruia să-i purtăm amintire recunoscătoare. Sufletul american, format în bună parte la școala lui Emerson, își găsește cea mai nobilă exprimare în conștiința marelui democrat Wilson, care a predicat neamurilor: iubirea dreptății, cultul adevărului și disprețul egoismului. Iată cum prin Wilson, stă gîndirea emersoniană la temelie lumii de azi.

Cugetări alese

Orice om e consumator; așa dar, trebuie să-și producă. E barbară țara, în care cetățenii nu-și câștigă pâinea cistit.

Sufletul omenesc e același ori unde. Găsești peste tot locul numai cantitatea de omenie și frumuseță, pe care o porți în inima ta.

Toate națiunile se îmbogățesc și progresează, în măsură în care biruie onestitatea unui mare talent.

Omagiile lumii sunt monopolizate de clasa oamenilor afirmativi. Aceștia înțeleg și înfăptuiesc lucrurile cele mari.

Prin puterea iubirii, oamenii mari atrag națiuni întregi și conduc activitatea rasei omenesci.

Natura dă fiecărui om un dar care îl face capabil de a executa ușor un lucru imposibil pentru altul, și prin aceasta îl face necesar societății.

Darurile omenesci se valorifică prin educație. De aceea, e cu totul neomnesc de a pierde credința în puterea educației: perfecționarea omului e legea naturii.

Educația să fie energetică și preventivă. Într-o bună zi, vom învăța să înlocuim politica prin educație.

Prin reforme și legi, lecuim numai semnele relelor sociale. Numai prin educație se poate vindeca boala din rădăcini.

Dar, pentru a înfăptui lucruri mari, ne trebuie o bună sănătate; astfel, rezistăm boalelor și tuturilor adversarilor.

Succesul în viață depinde de vigoare fizică și spirituală, de puterea de muncă și de curaj; apoi de concentrarea activității noastre.

Lumea nu va înflori niciodată, ci va fi veșnic în dezastru, dacă nu muncim în direcția suferinței noastre.

CATALOGUL PRESEI DIN ROMANIA

Am primit noul «Catalog al Presei din România» pe anul 1929, editat de Agenția de Publicitate RUDOLF MOSSE S. A. din București.

E a V-a ediție scoasă de Agenția RUDOLF MOSSE S. A. care, prin Catalogul acesta, aduce un real serviciu comerțului și industriei, cărora le dă bune îndrumări în privința publicității în ziarele și revistele din țară.

E un ajutor eficace ce se dă vieții economice a țării, fără să mai vorbim și de faptul că presa românească are un indicator al ei permanent.

Catalogul se oferă gratuit tuturor întreprinderilor principale și se poate cer de la editura: RUDOLF MOSSE S. A. București, Calea Victoriei 31.

O foarte se scoate cu multe greutăți. Cheltuielile sunt așa de mari în timpul de față, încât fără ajutorul abonatului foala este adesea între viață și moarte. De acela rugăm serios pe toți abonații și sprijinitorii acestei foii, cari sunt în urmă cu plata abonamentelor, să ne trimească sumele rămase, căci numai așa foaia aceasta va putea duce mai departe fașia culturii în rândurile largi ale neamului.

Dela Peștera = Constanta

O chemare spre o biserică

Un sat românesc —

O biserică măreață

În satul peștera din jud. Constanța — situat la 14 km. și la sud de Târgul Medgidia de 30 ani se află marelă ridicată ce mai frumoasă biserică dintre cele dela țară ale întregii Dobrogei.

Satul e populat cu aproximativ 270—300 locuitori: toți români; unii și cei mai mulți din Muntenia, alții din Ardeal.

Preotul satului, moldovean de origine dela Marea Adam — Tutova, păstorește aici de la 1897, adică după un an dela înjghebarea acestui sat, cînd Sf. Sa n'avea încă 30ani.

Oamenii, gospodari — întru cât — au fost împroprietăriți cu câte 25 ha. pămînt, au ascultat sfaturile creștinești ale preotului lor, și în raport cu averea mișcătoare și nemiscătoare a fie căruia, au colectat suma necesară pentru biserică cu care se mîndresc; e zidită din piatră cioplită, pictura și sculptura formează adevărate arte creștinești, iar mărimea acestui sfînt locaș permite înăuntrul ei încăperea unei biserici obișnuite din Moldova.

Satul este ordonat planuit: fiecare locuitor are câte 4000 m. pentru curte, străzile în lungul satului sunt paralele, iar perpendicular pe acestea, la fiecare două gospodării se află altă stradă. Școala are trei posturi, însă e neîncăpătoare — numai cu cu două săli de clasă pentru populația școlară.

Directorul școlii e fiul preotului, ca și una din învățătoare, iar a treia e soția directorului; toți tineri și cu dor de muncă în învățămînt și pentru ridicarea culturală și morală a statului lor.

După această scurtă descriere a vieții unui sat românesc din Dobrogea, ceia ce e de remarcă, e faptul că de unde dela război și pînă anul trecut, Peștereni nu prea călcău pragul bisericii, din toamna anului trecut și mai ales de sărbătorile Crăciunului — biserică și-a schimbat mult înfățișarea.

Care e faptul datorit căruia creștinii acestui sat au înțeles că trebuie să îmbrățiseze biserică lor atât de impunătoare?

Preotul satului — deși în vîrstă de 60 ani împliniți, înțeleger în lucruri frumoase au conceput pentru binele poporului — un plan adevărat creștinesc: cel dintîi a sfătuit convingător pe flăcăi și fete să vină regulat la biserică, neîntind obligații a jertfi nimic de cît ascultare la slujba religioasă; cel de al doilea — care avea cor format din elevii școlii, a făcut apel la acești tineri, cari încetul cu încetul au deprins răspunsurile dela Sf. Liturghie.

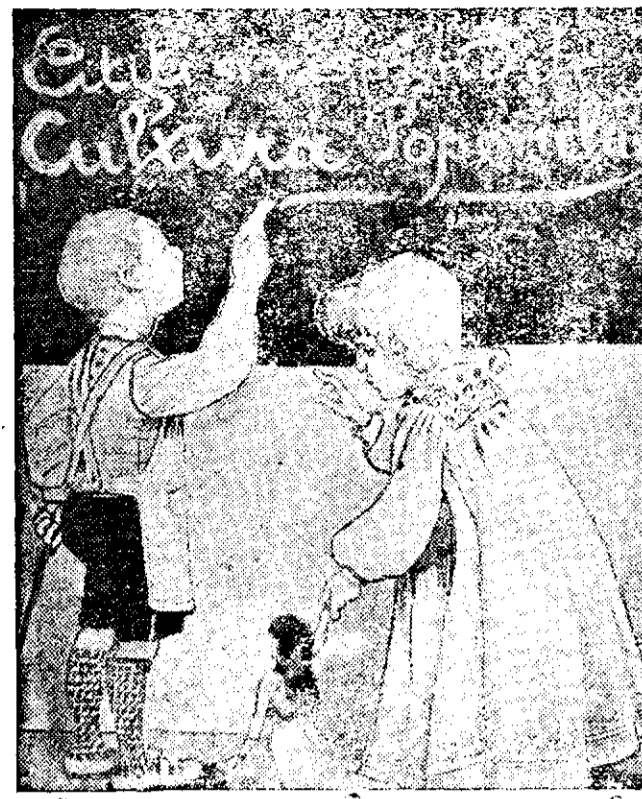
Așa am putut fi adănc mișcat în sărbătorile Crăciunului de prezența numeroasă a sîntenilor la biserică, dar mai ales a flăcăilor și fetelor, cari în loc să se rușineze de a mai veni la biserică, au înțeles în chip serios să formeze un plăcut cor mixt în biserică satului lor.

Iată doar o inovație esențială în practica de pînă acum cu biserică: tineretul se instruiește în cântările bisericesti luînd parte activă la serviciul divin. De acum înțelegem că va fi nădejdea ca biserică să fie cât mai frecventată, poporul mai atent la actele cultului, și credința mai creștinească, pentru ca în fine ostentorii să fie mai mulțumiți de munca ce cu multă osteneală depun.

Correspondent

Cetiți și răspândiți „Cultura Poporului”

INFORMAȚII

Din Tară

Permisele ziaristilor s'au prelungit pînă în ziua de 1 Martie a. c.

Ministerul de finanțe a impus alcoolului meitlic la o supra-taxă de 20 la sută la locul de producție.

Cu începere din ziua de 1 Fevruarie, a. c. s'au scumplit tutunul și țigările.

Noi credem că cu această ocazie va mai fi stărpit acest rău din popor.

În Comuna Kășcani din județul Bălți, părinții a doi copii plecând de acasă; i-au lăsat pe amândoi, unul de 4 ani, iar altul de 2 ani în casă. Aceștia jucându-se cu focul au provocat arderea casei. Amândoi copiii au fost găsiți arși.

Deci, nu vă lăsați copiii singuri. Fiți cu băgare de seamă.

Un mare proprietar din jud. Romanai, cu numele de I. Oroveanu, a dăruit suma de 2 milioane lei, spre a fi întrebuițată ca încurajare pentru diferite lucrări de medicină.

Domnul Scarlat Cocorăscu a demisionat din postul de director general al Operei Române.

Ministerul Sănătății a hotărât ca la Erbiceni (lângă Iași) să se înființeze un sanatoriu pentru tuberculoși.

Martți 29 Ianuarie a. c. s'a inaugurat în prezența M. S. Reginei Maria și A. S. R. Principesei Ileana, pavilionul construit la Spitalul Militar «Regina Elisabeta» din inițiativa A. S. R. Principesei Ileana.

Cu privire la otrăviri de băuturi cu acid meitlic, Ministerul Sănătății a luat următoarele hotăriri:

Cei cari vor fi prinși vînzînd băuturi care conțin otrăvitori vor fi considerați otrăvitori cu bună știință și vor fi pedepsiți cu amendă dela 25—50 mil lei și închisoare dela 1—6 luni, contravenienți prin neglijență; dela 50—100 mil lei și închisoare dela 1—3 ani contravenienți la cari se vor găsi băuturi falsificate de ei înșiși.

Cine va fi prins a doua oară falsificînd, sau cu băuturi falsificate, se va dubla amenda la maximum, iar închisoarea va fi de 5 ani.

Cînd din cauza consumației de băuturi ar cauza moartea, se vor aplica următoarele pedepse: amendă 500 mil lei și închisoare dela 2—4 ani; cînd moartea ar proveni din băuturile falsificate personal de cel care le vinde, amendă va fi 500 mil lei și închisoare de 5 ani.

În caz cînd aceștia nu vor avea cu ce plăti se va schimba amenda în închisoare, socotindu-se 50 lei pentru fiecare zi de închisoare.

Cu privire la piesele de teatru ce sînt jucate la Teatrul Național din București, D-I Ministrul al Școlilor a interzis elevilor de a se mai duce la teatru. Tot odată s'a cerut direcției teatrului să scoată piesele din repertoriu.

A. S. R. Principesa Elena a plecat în Italia, spre a lua parte la nunta fratelui său Principele Christofor.

Iarăși alcoolul. — Inginerul Manoil din Constanța, a murit din cauză că a bătut fără să știe alcool otrăvit.

Căpitanul Gh. S. Niculescu din Târgoviște a murit în mod misterios și s'a constatat că a murit din cauză că a băut băuturi otrăvite.

La Moreni au luat foc patru sonde. Pagubele de 50 milioane lei.

La începutul luni Aprilie M. S. Regina Maria va face o vizită în Spania.

La Galați în ziua de 4 Fevruarie, au murit două persoane din cauza băuturilor otrăvitoare.

D. Odobeșteanu, inspector pe lângă direcțiunea viticulturii, însoțit de d. judecător de instrucție I. Stănescu a făcut înca trei noi descinderi la fabricile de licheururi din Capitală, aplicînd sigiliile. Această otrăvă n'a fost întruvinată decît pentru prepararea licheurilor și romurilor.

Împrumutul pe care l'a făcut guvernul Român în străinătate a fost semnat.

Din Străinătate

În Grecia guvernul a aprobat femeilor drepturi de vot. Ce va fi oare în casa noastră mama cu altul și fiul cu altul?

Turcii vor să-și deschidă fabrici de tutun în Belgia Elveția și Anglia și se cred că vor face un bun negoț cu aceasta.

Din încheierea veniturilor și cheltuielilor Italiei, se constată pe anul care a trecut economie de 35 milioane lire (O liră se poate schimba cu 8 lei și 70 de bani).

În Moscova (Rusia) bolșevicii au dărâmat vechiul mîntuire a Patimilor, pentru ce pe locul acesta să fac un bîlevard.

În Jugoslavia sînt 8934 invalizi, dintre cari: 1221 orbi; 16554 surdo-muți, 3800 schilozii; 22541 demenți.

În China a fost o mare răscoală comunistă. Sute de sate au fost distruse și să 5000 de morți.

În Spania, în orașul Bou de Peage, lângă Valencia ars o mare fabrică de pâlăți pagubele fiind de 50 milioane franci.

În China, s'a produs o plozie într-o mină de cărbu care a cauzat moartea la 13 persoane, ne mai putînd scoase de sub dărămături.

BIBLIOGRAFII

Au apărut în editura «Cartea Românească» SCHIȚE MARIN DIN LUMEA SPORTURII de JEAN BAI (Eug. P. Bost) Prețul lei 48.

„În noaptea de anul nou” Piesă în 2 acte „Un mic viteaz” Piesă într'un act Ediția II de Serafin Ionescu Prețul 27 l.